

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.88/2013/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év november hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A testi sértés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 26.B.705/2012/19. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A másodfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a vádlott bűnösségét a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés bűntettének kísérletében állapította meg.

Ezért őt, mint erőszakos többszörös visszaesőt 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapítva, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a járulékos kérdésekre vonatkozóan, így a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítása végett, míg a vádlott és védője enyhébb minősítés megállapítása és a kiszabott büntetés enyhítése végett fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.200/2013/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Megállapította, hogy az elsőfokú ítéletben írt tényállás hibátlan, a bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetést és törvényes a cselekmény minősítése is. A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket döntően helyesen sorolta fel és értékelte, de nem tulajdonított kellő nyomatékot annak a körülménynek, hogy a vádlott a cselekményét erőszakkal és felfegyverkezve követte el, hiszen kést tartva magánál hatolt be a

sértett lakásába. Elmulasztotta értékelni azt a körülményt is, hogy a magánlaksértés büntetében (Btk. 176.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (4) bekezdés) a bűnösség megállapítására kizárólag a magánindítvány hiánya miatt nem került sor.

Összességében a Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét az ítéletábra a büntetést kiszabó részében változtassa meg és a fő- és mellékbüntetést lényegesen súlyosítsa, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész a felszólalásában az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a támadáshoz használt eszköz alkalmas volt az élet kioltására, alkalmas volt a koponyaüreg megnyitására, így a cselekmény elkövetéskor hatályos 15. számú Irányelvben foglaltakra tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított minősítés helytálló.

Ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a büntetés kiszabása körében az átiratában írtaknak megfelelő mulasztás terheli az elsőfokú bíróságot, így a fő- és a mellékbüntetés súlyosítására tett indítványt.

A vádlott védője a fellebbezését enyhébb minősítés megállapítása és a kiszabott büntetés enyhítése végett tartotta fenn. Hangsúlyozta, hogy a vádlott szándéka életveszélyes sérülés okozására még eshetőlegesen sem terjedt ki. Lényegesnek tartotta azt az orvosszakértői megállapítást, mely szerint tényleges életveszélyes sérülés nem jött létre, így erre figyelemmel álláspontja szerint csak súlyos testi sértés büntetének kísérletét lehet a vádlott terhére róni. A büntetés kiszabása körében hangsúlyozta a jelentős sértetti közrehatást, melynek figyelembe vételével jelentősen enyhébb büntetés kiszabására is lehetőség nyílhat.

A vádlott az utolsó szó jogán arra hivatkozott, hogy nem állt szándékában sérülést okozni a sértettnek, ő valójában csak az élettársáért ment, hogy hazavigye karácsony estére. Előadta, hogy vele szemben jelenleg más büntetőeljárás nincs folyamatban.

A bejelentett ügyészi, illetve vádlotti és védői fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéletábra a kétoldalú perorvoslatokkal megtámadott ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat hiánytalanul feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelt, mérlegelte és a tényből tényre történő következtetése is a logika szabályainak megfelelő, és helyes volt.

Az így megállapított ítéleti tényállás megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól, melyet mindössze annyiban korrigál a másodfokú bíróság, hogy az ítélet 4. oldal 4. bekezdésének alulról

számítva 4. sora elejére a cselekmény szó után a módjára kifejezést is beilleszti (nyomozati iratok 107. oldal).

A megalapozott tényállás e kiegészítéssel már hiánytalan, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésére vonatkozóan megállapította az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, számot adott arról, hogy mely bizonyítékok, milyen körben és miért fogadott el, illetve melyeket, milyen okból és miért vetett el.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte mérlegelő tevékenysége során a vádlott nyomozati és tárgyalási vallomásait.

Az elsőfokú ítéletben erre vonatkozóan írtakat a másodfokú bíróság mindössze azzal egészíti ki, hogy a vádlott a nyomozati eljárás során 2011. február 12. napján (nyomozati iratok 183. oldal) teljeskörű beismerő nyilatkozatot tett, melynek feltüntetése az elsőfokú ítéletből kimaradt. Eszerint a kapott pofon miatt szúrta meg a sértettet. Az itt előadottak szerint nem felel meg a valóságnak, hogy a sértett belehajolt a késébe, és az sem, hogy meg akarta volna őt ütni. E vallomásában a vádlott tehát teljeskörűen elismerte a terhére rótt bűncselekmény elkövetését.

A vádlottnak ezt a beismerő vallomását - a későbbi, részben ettől eltérő tartalmú nyilatkozataival szemben is - alátámasztotta a sértett, tanú1, tanú2 és tanú3 tanúk következetes vallomása, továbbmenően az igazságügyi orvosszakértői vélemény és a helyszíni szemle jegyzőkönyvben foglaltak is.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is megnyugtatóan bizonyíthatónak látta a vádlott terhére rótt bűncselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is.

Az időközben hatályba lépett jogszabályváltozásra tekintettel vizsgálta a másodfokú bíróság, hogy a jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény nem eredményez-e enyhébb elbírálást a vádlott számára és e vizsgálat során megállapította, hogy nincs ok a főszabálytól való eltérésre, vagyis az elkövetéskori Btk. alkalmazása indokolt.

A Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvében - amely jelenleg a Kúria 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatának felel meg - foglalt alanyi és tárgyi tényezők részletes vizsgálatával az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a használt eszközből, a támadott testtájékból, az alkalmazott erőből, a vádlott kitartó szándékából csak arra vonható következtetés, hogy legalább eshetőlegesen, de mindenképp számítania kellett az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségére.

Ennek figyelembe vételével a cselekmény jogi minősítése helyes, enyhébb minősítés megállapítására az állandósult bírói gyakorlat alapján lehetőség nem volt.

A büntetés kiszabása körében értékelt enyhítő és súlyosító körülmények kisebb mértékben korrigálásra szorulnak.

Eszerint a vádlott orvossalakértő által rögzített betegségei, továbbá a nyomozati eljárás során tett teljeskörű beismerő vallomása további enyhítő körülményként értékelhető a javára.

A súlyosító körülményeket illetően nem osztotta az ítéltábla azt az ügyész álláspontot, hogy a felfegyverkezve elkövetést nyomatékos súlyosító körülményként kellene értékelni. A tanúk egybehangzó vallomása szerint ugyanis a vádlott étkezési célból mindig magánál tartott egy kést, így ez a körülmény a vádlott terhére nem értékelhető. Az is megállapítható, hogy a garázda jellegű elkövetési mód az elsőfokú bíróság részéről már értékelést nyert.

Ami a sértetti közrehatásra vonatkozó védői érvelést illeti, megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy e körülmény azért nem vehető figyelembe, mert nem a sértett, hanem a vádlott volt a konfliktus kezdeményezője és kiobbantója.

Összességében az enyhítő és súlyosító körülmények figyelembe vételével a másodfokú bíróság arányban állónak tartotta az elsőfokú bíróság által megállapított büntetést, annak nemét és mértékét illetően is, és egyetértett a középértékes büntetéstől való eltérés elsőfokú ítéletben felsorolt indokaival is.

Mindezek alapján az ítéltábla sem a kiszabott büntetés súlyosítására, sem annak enyhítésére lehetőséget nem látott.

Megállapította az ítéltábla a felülbírálat során, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdésekre vonatkozóan törvényesen rendelkezett.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év november hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.
s.k.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet

bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.705/2012/19. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.88/2013/6. számú végzése folytán 2013. év november hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év november hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő